

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, num. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

NI PER SOLDATS SERVEIXEN.

Degressistas, no 'us coneix! «Com! ¿Són vosaltres los héroes del any 20 y 'ls de l' any 35 y 'ls del any 54? ¿Són vosaltres los que quan veyan una sotana semblava que vejessiu la sombra del dimoni? ¿Són vosaltres los inventors de aquell himne:

«Venid, corred, volad guerreros de España
viva la libertad
morin los cap-pelats
que son los frares!...?»

«No, impossible.

«Vosaltres sou descendents degenerats d' aquells milicians, d' aquells héroes, de aquells mata-frares; sou descendents que desmentiu allò de que l' home descendeix del mico: al reyès, vosaltres vos empenyèu en demostrar que 'l mico ha de descendir del home.

«Anéu, renego de vosaltres: no 'us vull coneixe: si 'us miro may més la cara, que m' afaytin la lutzana y que se 'm esborri de la memoria. 'l recort sagrat del héroe de idem, vull dir: de l' Avia.

Com vostés compendran aquestes paraulas tant dures no son mevas, bèn ó mal traduhidas son de un mèu vehí, lo Sr. Agustí, un dels pochs héroes que quedan de la famosa jornada de Sant Llorens dels Pitèus, cabo furriel del batalló de veterans, vell y decrepit de cos; pero ab més alma que un d' aquets diputats descontentes, que are mouhen un xivarri cada vegada que demanan un empleu.

La causa del seu incomodo ja se la poden pensar. Un dia llegint la *Crònica* vá enterarse de que are tothom aniria á ser soldat, inclús los seminaristas, los novicis, los germans de la Doctrina cristiana, y fins los capellans si avants dels vint anys cantavan missa.

Lo pobre vell plorava d' alegria: Aquell dia vá cremar dos ciris al retrato de 'n Sagasta, y vá fè matá un parell de pollastres.

¡Pobre Sr. Agustí!

Quatre ó cinch dias després s' enterava de que no hi havia res de lo dit. La comissió que tal cosa 's proposava tornava endarrera, 's desdeya, s' humiliava davant de mitja dotzena de bisbes.

Novicis, seminaristas y germans de la Doctrina cristiana quedavan exceptuats del servey. Se 'ls considerava soldats de la milícia divina y se 'ls eximia de la milícia humana.

Al pobre Sr. Agustí, quan llegia aixó los ulls l' hi feyan pampellugas, un bull de sanch l' hi muntava al cap, y rebotent la *Crònica* per terra, y trepitjantla y fent una mirada de tigre sobre 'l retrato de 'n Sagasta ab vèu sortida del fondo de l' ànima.

—Anéu á enganyá al dimoni!

Y comensava á vomitar pestes contra 'l govern, tractant de miquetas y de poruchs als progressistas d' are, dihent que tots están corcats, y exclamant ab épica desesperació:

—Está vist: volen portar molts capellans al enterro: donchs jo 'ls asseguro, 'me caso ab Rondal que 'ls hi durán, y potser més aviat de lo que 's figurant!

Decididament, lo Sr. Agustí retirava 'l seu apoyo al govern de la fusió, y no 's creguin que aixó no signifiquí alguna cosa, perque han d' entendre que 'l senyor Agustí es 'l encarnació del antich partit progressista, que tants sacrificis ha fet per la llibertat.

—Aixó no pot ser; pensava jo: á aquesta edat unas enrabiadas aixís son fatals, y en obsequi del pobre vell, vaig decidir donarli algunas explicacion per veure de calmarlo.

—Escolti, escolti y no m' interrompi, que jo crech que vosté no ho reflexiona prou bé. Per mi 'l govern ha obrat molt santament excluhint á tots aquests maulas de anar al servey. No hi ha cap dret per ferlos 'hi anar, ni es gens convenient que hi vajan.

—Ja ho diu vosté... Tant corcat será vosté com ells...

—Pero home escolti, deixim explicar y després fasam las observacions que vulga. En primer lloch, los seminaristas, los novicis, los germans de la Doctrina cristiana y tota aquesta faramalla, poden alegar una exenció física, que 'ls inhabilita pèl servey.

—Veyám ¿quina exenció?

—¡Qué no vèu que pateixen una estupidés crònica!

—¡Ja m' agrada! Vaja dihent.

—En segon lloch: encare no se sab bèn bé si son homes...

—Y está clar que ho son.

—Y donchs ¿perqué portan faldillas?

—Are si que m' ha atrapat.

—Ademés: encare que la constitució diga que tots los espanyols venen obligats á defensar á la patria, ab las armas á la mà ¿quina es la patria d' aquests fulanos? ¿Es Espanya? No. Si fos Espanya no alsarian partidas carlistas per desgarrar las sévas entranyas. ¿Quin es lo fill que 's complau desgarrant las entranyas de la seva mare? La seva patria es Roma, y encare que d' aquí rébin los diners, d' allá rében las ordres y 'ls mandatos. Los just, lo lògich seria que qui 'ls mana 'ls pagués lo ranxo. Demaném aixó, y no que 'ls fassan servir entre las filas del exercit espanyol.

—¡Bravo!... ¡Bravo!

—Ni poden defensar una patria que no tenen ni coneixen; ni poden defensar tampoch la familia, de la qual renegan, desde 'l moment que renegan del matrimoni, d' aquest sant matrimoni, en lo qual no hi volen intervenir més que per introduhirhi als altres, y ficarse ells unas quantas pessetas á la butxaca.

Lo senyor Agustí, al arribar aquí, vá donarme una abraçada.

—¡Regui, no tenim cap dret de ferlos ser soldats, ó més bèn dit, l' exercit no t' el dolorós deber d' admétre 'ls. L' uniforme militar per ells es massa honorós.

Apart d' aixó tampoch ne fariam res. Tal vegada en temps de guerra-civil, quan estessin de centinella, deixarian lo puesto y entregarian las fortalezas als defensors del rey del As d' oros. ¡Oh y que s' hi pensarian molt!

Desenganyis no poden servir: ferlos artillers y deixarlos los canons seria molt perillós: ficarlos á l' infanteria, com que son tant retrógrados, en totas las marxas se quedarian ressagats, y servirian més de destorb que no de ansili: en la caballeria no poden passarhi, perque ells están acostumats á montar mulas. Tot lo més podrian entrar á las xarangas y tocar las campanillas, y á tot estirar podrian entrar al cos de carrabiners.

Don Agustí al sentir aquestes paraulas vá etjegar una rialla tant grossa que no vaig creure convenient continuar. Estava tant roig, y 's recargolava de tal manera, que aixís com avants tenia por de que 's feris de rabia, després vaig teme que 's feris de riure.

Y aixís es com vaig lograr la reconciliació del últim veterano ab lo govern de 'n Sagasta.

P. K.

GRUPOS.

om totas las demès cosas del mon, la política segueix també las modas.

¿Han reparat vostés en las cintas y bandas de color groch brillant que adornan los vestits de las senyoras?

Desde 'l matis més clar al més fosch se veuhen allí en armoniosa graduació una infinitat de colors que, ab tot y ser tots lo mateix, presentan una varietat admirable.

Ni més ni menos se veu avuy en la majoria del Congrés. Tot son fusionistas; pero dintre d' aquest color general, hi ha una diversitat encantadora, que abraça desde 'l color vert, més vert, hasta 'l més fluixet y esblanchit, com lo de escarola tendre.

No més hi ha la diferencia de que aixís com dels matisos de las cintas se 'n dihuen franjas, dels matisos de la majoria se 'n dihuen grupos.

¡Un grupo!

Vels' hi aquí un parell de paraulas que semblan insignificants, y que avuy dia tenen un valor inapreciable.

Un grupo pot salvar una nació. Estich segur de que cada un dels dotze grupos de la majoria,—perque han de saber que n' hi ha dotze,—se creu capas, ell tot sol, de normalisar l' Hisenda, reorganisar l' exercit, fomentá l' industria y lligá 'ls ossos ab llangonissas, ja que en cada un d' eils hi ha, al ménos, vuyt personatjes en disposició á' acceptar una cartera y constituir un ministeri.

Ja veuhen si ho tenim bé y si n' hi ha per temps de govern fusionista.

Encara que la boca afamada del temps cada mes se empassi un ministeri, ne tenim per dotze mesos, aixó suposant que cada grupo dongui no més un ministeri.

Ara no 'ls dich res si en algun d' aquets grupos hi surt un home capàs de agabellar ell sol totes las carteras; es dir, un home per l' estil del senyor Cánovas. Ja caldrà que 'ls conservadors mudin d' ofici y 's retirin de la política porque lo qu' es arribà al poder pe 'l sol motiu de que la fusió no tinga qui posarhi, serà una cosa tant llarga y difícil com ensenyar eloquència al senyor Martínez Campos.

Si aquesta majoria l' hi vé algun dia 'l torn d' haver de revisar la lley d' ordre públich, segurament que l' article en que 's fixarà més serà en aquell que 's posa en vigor en las épocas perillosas, y que en sustancia vé á dir:—¡Fora grupos!

Jo ja apostaria qualsevol cosa que immediatament lo suprimirà d' una plomada. D' altre modo, si votés, serà lo mateix que dir:—¡Fora nosaltres!

Hi ha números que sembla qu' estiguin destinats á ferse célebres, y que en totes las ocasions treuen lo nas.

Lo dotze es un número d' aquestos.
 Dotze eran los fills de Jacob.
 Dotze foren los profetas dels juheus.
 Dotze eran los célebres *pars* de Fransa.
 Dotze eran los apóstols.
 Dotze son lo mesos del any.
 Dotze son las horas del rellotje.
 Dotze son los fruyts del esperit sant.
 Dotze son los peons del joch de damas, en cada color.
 Dotze son las cartas de cada coll.
 Y ara ja ho vehuen: dotze son los grupos de la majoria.

Es verdaderament una llástima que 'l senyor Fontrodona no perteneixi á la fusió. Ab la importancia y simpatias que té de fixo hauria sortit diputat y ara á la majoria hi hauria un grupo més. Ell sol ho sembla.

FANTASTICH.

Dijous vá inaugurarse lo carril de Vilanova. Un nou triunfo de l' activitat catalana, un nou element de riquesa y de progrés, un nou motiu de satisfacció per la *Campana de Gracia*.

Vilanova, la població rica é industriosa, de tothom abandonada menos dels seus fills que l' estiman ab deliri, necessitava rebre l' estrident saludo de la locomotora, y l' ha rebut: ja era hora.

L' anima d' aquesta empresa ha sigut en Gumá, fill d' aquella vila. En Gumá ha sabut reunir tots los elements: la seva activitat ha foradat montanyas, la seva constancia ha vensut tots los obstacles.

En Pavia vá ferli cara desde Montjuich, y l' héroe del 3 de janer vá haver de tocar retirada.

En Garran, desde 'l port volia interceptarhi 'l pas, y l' orgullós inginyer se 'n vá anar á fons.

¡Oh! No hi ha més que posarse davant de una locomotora, quan en Gumá la guia.

L' inauguració del dijous no es més que 'l primer pas en lo camí que resta: pero 'l primer pas es lo més difícil, y aquest está donat. De Vilanova á la provincia de Tarragona, de la de Teruel á la de Guadalajara, de la de Guadalajara á Madrid.

De Barcelona á Madrid: un viatge de dotze horas. No es Madrid que vinga; es Barcelona que hi vá. A veure si aixis apendràn á conèixerla y á tractarla ab una mica més de justicia.

Los senadors canovistas ván ser los únichs que ván votar contra l' augment de sou als catedráticos.

Es molt natural: los catedráticos que 's morin de gana, que aixis hi haurá forsa burros.

Perque si no hi hagués burros, los conservadors no anirian á caball.

Sembla que al bisbe de Santander lo trasladarán á un' altra diócesis.

Creguin que donaria qualsevol cosa porque 'l duguessen aquí á Barcelona, encare que no fos més que per donar un número limitat de funcions.

Res: lo temps d' excómicar-me ab totes las reglas del art. A veure si aumentariam la tirada.

Ha arribat l' hora de fer passigollas als descontents. Recordan aquelles caras frèstegas, irritadas, plenas de mal humor, qu' es veyan per entre mitj de las filas de la majoria?

En Sagasta se las mirava ab las mans á la butxaca, com si tot allò no significués res. Per últim á tret las mans; á las mans hi dú papers, als papers nombra-ments, y al veure 'ls totes las cellas s' han dessarrugat y 'ls descontents s' han posat á riure.

Vaja, ja ho diu lo ditxo:—Qui no plora no mama.

Discussió sobre 'l carril del Canfranc:

Lo general San Roman.—«Lo qu' es aquest carril es una cosa de las més exposadas. Penséu que per allí poden entrar los francesos.»

Bonica teoria: per la por de que pugan invadirnos nos hem de estar de disfrutar las ventatjes de la civilisació.

Douchs miri, general: la millor manera de que algun dia no entrin los francesos ab fusells, es que cada dia pugan entrar ab paraigüas y maletas.

En Martínez Campos:

—«Qui es que parla de invasions? Tothom pensa que hem de ser invadits. ¿Perqué no podriam invadir als altres?»

Aixis m' agradan los homes: resoluts.

¡Ay del dia que á n' en Martínez Campos l' hi puji la mosca al nas y tinga las butxacas plenas de monedas de cinch duros.

En un dels nostres passats números, corresponent al mes de Desembre, fentnos eco de lo que deya la *Gaceta de Catalunya* varem atribuir al economo de Verdú un fet de carácter molt grave que van reproduhir alguns altres periódichs.

La *Gaceta de Catalunya*, 'l rectifica y dona las més honrosas satisfaccions á la persona que podia considerarse ofesa per aquella noticia. Declara que l' haver prestat crédito á una persona indigna de la seva confiança, vá ser la causa de que acullis en las sevas columnas una noticia, que després, millor enterada, ha hagut de regoneixe qu' era falsa.

Nosaltres que no volem may sostenir lo que no es cert, cedint espontáneament á las indicacions d' aquell periódich, donem per no publicat aquell sueltó, y desistim que aquells periódichs que de nosaltres l' han reproduhit, se fassan eco de la nostra rectificació.

Ja ha sortit l' *Almanach de la Campana*, mes aixirit que un pèsol, adornat ab un sens fi de firmas dels escriptors més coneguts y ab vuit planas de xispejants caricaturas de 'n Mestres y en Moliné.

Com qu' es cosa nostra no podem alabarlo; pero vos-tés mateixos poden fer la proba de la seva bondat. Al cap-de-vall, no 'ls costará sino un ralet.

Y si desitjan més detalls, mirin l' anunci.

En lo present número no podem respondre á las cartas que tenim rebudas. L' encarregat de ferlas es á Vilanova, ahont pren notas per fer una bona descripció de las festas.

Y á propòsit: també hi hem enviat al dibuixant, perque volém concedir á una solemnitat com l' inauguració del carril, tota l' importancia que 's mereix.

Lo general Salamanca vol presentar 300 esmenas al projecte de reemplaçs del exercit, degut á n' en Martínez Campos.

Aixo no es un diputat.

Es una ametralladora, que tira perdigons: O millor dit: es una máquina de apadassar.

DESPEDIDA DEL ANY.

¡Gracias á Deu! Al fi acaba lo temps de estarme per aquí. Estich que no puch dir fava de tant treballa y pati.

¡Quín modo de marejarme sense reposá un instant!

¡Quín modo de remenarme pe 'l darrera y pe 'l davant!

L' un per baix, l' altre per sobre, l' altre ajegut, l' altre dret, vaja, 's veu que aquí ab l' any, pobre, tothom, tothom hi té dret.

Un dia més en lo puesto y 'm tenen de ficá al llit.

¡Sort que jo no soch bisesto, ó sino estava, guarnit!

¡No hi veig de content! Al últim podré dormir y reposá.

¡Ah! Aquest any que avuy desfila, may més, may més tornarà.

Jo, he sapigués lo desori que en dotze mesos hi ha hagut! Quín trasbals! Quín rebombori! Ni un dia he estat ab quietut.

Es cert que 'l pare, 'l vuytanta,

venint ja me 'n va parlar... pero ¡tanta feyna, tanta, no m' ho podia pensar!

Sempre ab quatre pams de ganya, sempre regalantme 'l front: sobre tot aquesta Espanya m' ha dat més feyna que 'l mon.

Casi bè sembla mentida que una nació com lo dit, tant petita y desnarida, puga moure tant brugit.

¡Quan penso que demá vespre tot aixó s' haurá fós ja!

¡Ah! Aquest any que avuy desfila may més, may més tornarà.

L' un dia 'm surt ab la nova de que 'l seu Papa está pres, á l' endemá 's crema, y proba de moure brega al francès.

Després uns quants camorristas, qu' encara no se quí son, arman contra 'ls contratistas un escándol que 'm confon.

Ara un' altra algarabía, ara més gent á cridar: hasta 'ls bisbes, ¡quí ho diria!

m' han vingut á esbalotar. Gracias que jo tinch prudencia que o sino, tot aixirit, sense gastar més paciencia, dimitia desseguit.

Quan un hom fineix l' encárrech, ja 'ls dich que ha de descansá.

¡Ah! Aquest any que avuy desfila may més, may més tornarà.

Aquest dia van portarme l' heréu, lo vuytanta dos. ¡Ja 'ls sento felicitar-me!

¡Quín xicotot més hermós!

¡Quina closqueta més róssa!

¡Qué guapo! Fins sembla estrany! Un poquet més, y surt móssa y fóra anya en loch de se any.

—Noy, l' hi vaig dir, desde luego comensa á fe 'l farsellet: dissapte que ve t' entrego lo meu cetro, minyonet.

Ja caldrà que tingas fibra y que sigas resolut, perque avuy lo mon es libre y 'l maná es molt peliagut —

¡Pobre xicot! Poch se pensa los treballs que passará.

¡Ah! Aquest any que avuy desfila may més, may més tornarà.

Avuy, quan sonin las dotze, tocaré 'l dos com lo vent.

Lo cor casi se m' esbotza de satisfet y content!

Ja may més, la meva vista topará ab cap capella, n' veuré cap canovista, qu' es lo que més rabiá 'm fa.

Si: al ménos tinch la gran gloria, y aixó calma 'l meu dolor, d' haver dat la dimissoria al partit conservador.

Aixis quan jo sigui á jeure, tothom dirá de segu: —Lo gloriós any que 'l va treure era l' any vuytanta hu.

Abur, noys; feu de manera que no 's puga rebifa, que aquest any que avuy desfila may més, may més tornarà.

C. GUMÁ.

Lo jutje de primera instancia de Corcubion (Galicia), crida per edictes á un capella com autor del delict de assessinat frustrat.

¿No vehuen? Un capellanet aprofitat. Ell aixó de voler assassinar al pròxim no ho feya ab cap mala intenció, sino ab lo desitj de prestar al difunt los seus serveys espirituals.

¿Qué busca un moliner? Blat per moldre. ¿Qué busca un capella? Difunts, funerals y absoltas. Y á la quènta, á Corcubion hi ha massa salut.

Lo bisbe de Barcelona 's desvetlla sempre pels seus feligresos. Dos mesos avants de la quaresma, ja ha publicat una pastoral, explicant los medis per adquirir la butlla, á fi de que puga menjarse carn sense fer pecat.

Sr. bisbe: en nom dels pobres treballadors, permeti que la més humil de las sevas ovelles l' hi demani un' altra cosa:

La publicació de una pastoral indicant los medis, no per adquirir la butlla, sino per adquirir la carn.

Los repartidors del *Correo catalan* han repartit durant aquestes festes una felicitació molt mona. Representa tres correus antics, montats a cavall y passant per davant de la capella de Marcús, en lo moment en que un capellá entre dos escolanets los hi dona la benedicció.

Una costum antiga, d' aquells temps, en que 'ls conductors de correus no robavan cartas ab lletras de cambi y bitllets de Banch.

Perque en aquell temps no hi havia ni bitllets de Banch, ni lletras de cambi.

Los repartidors del periódich haurian pogut representar una escena més a la moderna.

Per exemple: una partida carlista saquejant un correu, y fusellant al conductor.

Aixó al menos podria ser copiat del natural.

S' ha obert una esposició de mármols, en los Jardins del Parque.

Opinió de un visitant.

—Hi falta una mostra, potser la més notable d' Espanya en materias de mármol. Hi falta un contribuente en el acte de portarli 'l recibo de la contribució.

Ja hauran sentit parlar del globo de Mister Powell, rival de Mr. Arbam.

Aquest bon senyó va elevarse ja fa una pila de dias y no ha tornat a caure. Naturalment allá als núvols no hi ha restaurants y es mol probable que s' haja mort de fam perqué no duya provisions.

Senyor Cánovas, vamos a veure quin dia se eleva.

Perqué 'ls homes com vosté haurian d' elevarse sobre 'l nivell del vulgo.

Si vol l' hi pagarem un globo per suscripció pública.

Un periódich francès, saben que la Patti, qu' ara es a la América guanya 32.000 franchs per cada concert o siga 8.000 duros per cada pesa que canta; y qu' en Nicolini 'n guanya 2.000 o sigan 500 per pesa, ha tret lo seguen cálculo:

Suposinse que 'ls dos artistas canten lo duo del acte primer de la *Traviatta*. Lo duo conté 209 paraulas: 101 per la tiple 108 pel tenor, de modo que cada paraula resulta a 79 franchs 20 céntims per ella y 4 franchs 60 céntims per ell.

L' orquesta toca 'l *ritornello*. Comensa 'l duo. La Patti canta: *«Oh! quel pallos!»* (tres paraulas 237 franchs 60 céntims.) Un moment de silenci. Veu a Nicolini y exclama: *«Voi qui!»* (146 franchs 40 centims.) Nicolini respon: *«Cessate é l' ansia che mi turba?»* (32 franchs 20 céntims.)

Sto meglio, diu ella (156 franchs 40 céntims.) Arriba 'l final del duo, y 's fan una declaració.

Vos amo diuen, y la paraula *jamo! jamo!* va y vé un sens fi de vegades de la Patti a Nicolini de Nicolini a la Patti a rahó de 79 franchs 20 centims y de 4 franchs 60 cada vegada.

Los demócratas dinástichs ja tenen cassino.

S' han instalat en lo pis primer de la casa número 40 del carrer Nou de la Rambla. ¿No saben? Davant del carrer del Alba, un pis que en algun temps hi havia hagut ruleta.

¿Qué volen ferhi!

Hi ha locals que sempre tiran.

Y la cabra siempre tira AL MONTE.

L' inauguració del cassino s' ha celebrat ab un fartori.

Un anticipo sobre las esperansas del porvenir, perque 'l lema del partit monárquich dinástich es aquella frase del personatge de la *Pubilla del Valles*:

—¿Qué no vamos a dinar?

Cinquanta mil pessetas repartidas entre varias criadas y fins una pobra que demanava caritat a las escalas de l' iglesia, han tocat a una drogueria de la plaza de Sant Just.

L' adroguer podrá 'dir:—Sant Just tornant per casa.

En vigílias dels reys s' omplan los aparadors de las quincaleries de joguinas de totes classes, desde las més baratas fins a las més caras.

Una noyetá está encantada davant de una nina preciosa, y no deixa de importunar al seu papá demanant que l' hi compri.

Per últim lo pare entrá a la botiga.

—¿Quán val aquella nina del aparador?

—Vint duros, respont lo dependent.

Lo papá tirantse endarrera tot sufocat.

¿Vint duros! Donchs diga que avuy dia, una nina es més cara que una criatura.

Un periódich neo, diu:

«Desde l' exaltació a la cadira de Sant Pere de S. S. Lleó XIII, han mort vint cardenals de la Còrt romana.»

Ja es desgracia.

Ab tant poch temps no se n' hi moren pas tants a l' aucellaire de la Rambla de las Flors.

Lo rey del *As d' oros* ha facultat a n' en Nocedal per expulsar als discòls del partit tradicionalista.

Ja ho veuen: lo Terso es un rey qu' en lloch de cetro maneja uns *expulsadors*.

Lo Papa y en Bismark ja fá algun temps que s' entenen, y aixó qu' en Bismarck es un protestant dels més tremendos.

Pero jo ja ho veig: lo Papa treu de tant en tant los ulls del cel y 'ls fixa a la terra, trobantse que 'l diner de Sant Pere va de baixa, y que aquell somni del poder temporal, cada vegada s' enretira més.

Y jo 'ls juro per la pell del porquet de Sant Antoni, que si jo 'm trobès com ell meitaria ¡viva n' ell! no a n' en Bismarck, al dimoni!

Parlavan dos amichs de un fulano qu' era més llarch que la Quaresma.

—¿Qué 't sembla en Teodoro? Es una figura arrogant.

—Home, si vols que 't diga la veritat, no l' hi pogut veure tot de *un golpe*. Si per cas un altre dia me l' acabare de mirar.

Al mitj del carrer:

—Escolti ¿qu' es de vosté aquest gosset?

—Sí senyor, per servirlo.

—Donchs miri, m' ha donat una mossegada.

—No 'n fassa cas. Un' altre dia vosté 'l mossegará a n' ell y en paus.

—Perdoni.

Un pare de familia diverteix al seu nen ensenyantli a obrir y tancar un clach, vulgo barret de mallas. La criatura disfruta molt ab aquest exercici.

Un dia 'l sombrero l' hi porta un sombrero de copa, y cayent a las mans del xicot, ja poden figurarse quina va ser la seva sort. Va tractarlo com si fos un clach.

Després, al sorprendre'l lo seu pare, deya ab la major sanch freda:

—¡Mare de Déu, que m' ha costat! ¡M' hi hagut de seure a sobrel!

Havian confiat a un advocat la defensa de un moneder fals. Las acusacions que l' hi feyan no tenian retop: en lo sumari estavan probadas matemáticamente.

L' advocat va anar a visitar al pres dihentli:

—¡Quina malehida idea 'us va venir de posarvos a fer moneda falsa!

L' acusat l' hi respongué:

—Ja l' hauria volgut veure al meu puesto: veyam si vosté l' hauria fet bona.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*E-pl-gra-mas.*
2. ID. 2.ª—*Pol-cas.*
3. ENDEVINALLA.—*Gra-Graus.*
4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Evaristo.*
5. GEROGLIFICH.—*Mil y cent ó cent y mil fá onze cents.*

XARADAS.

I.

Are l, *una-dos* contava que la filla de 'n Parés un *quart-tres-dos* comprava a un comerciant de *tres*.

Més a l' instant que tornava treu la mare la graella y l' hi *quart-dos* al moment que rostixi una coateila per son pare, qu' está fent un bon *total* per l' *Esquella*.

ALAS FLAQUE.

II.
Tot a la Sió un negociant que fá poch va fer *dos-tres*, y *hu-tres* un disgust molt gran, al veure ella que li touan no es rich com dió, ni tó res.

PAU SALA.

MUDANSA.

Sent la Tot molt tot total eucar la Tot ne diu mal,

UN TAPÉ Y F. DE T.

TERS DE SÍLABAS.

... ..
... ..
... ..

Substituir los punts ab sílabas de modo que horizontal y verticalment digan: 1.º ratlla una fruita —2.º una bestia. —3.º un nom de dona.

LL. MILLA.

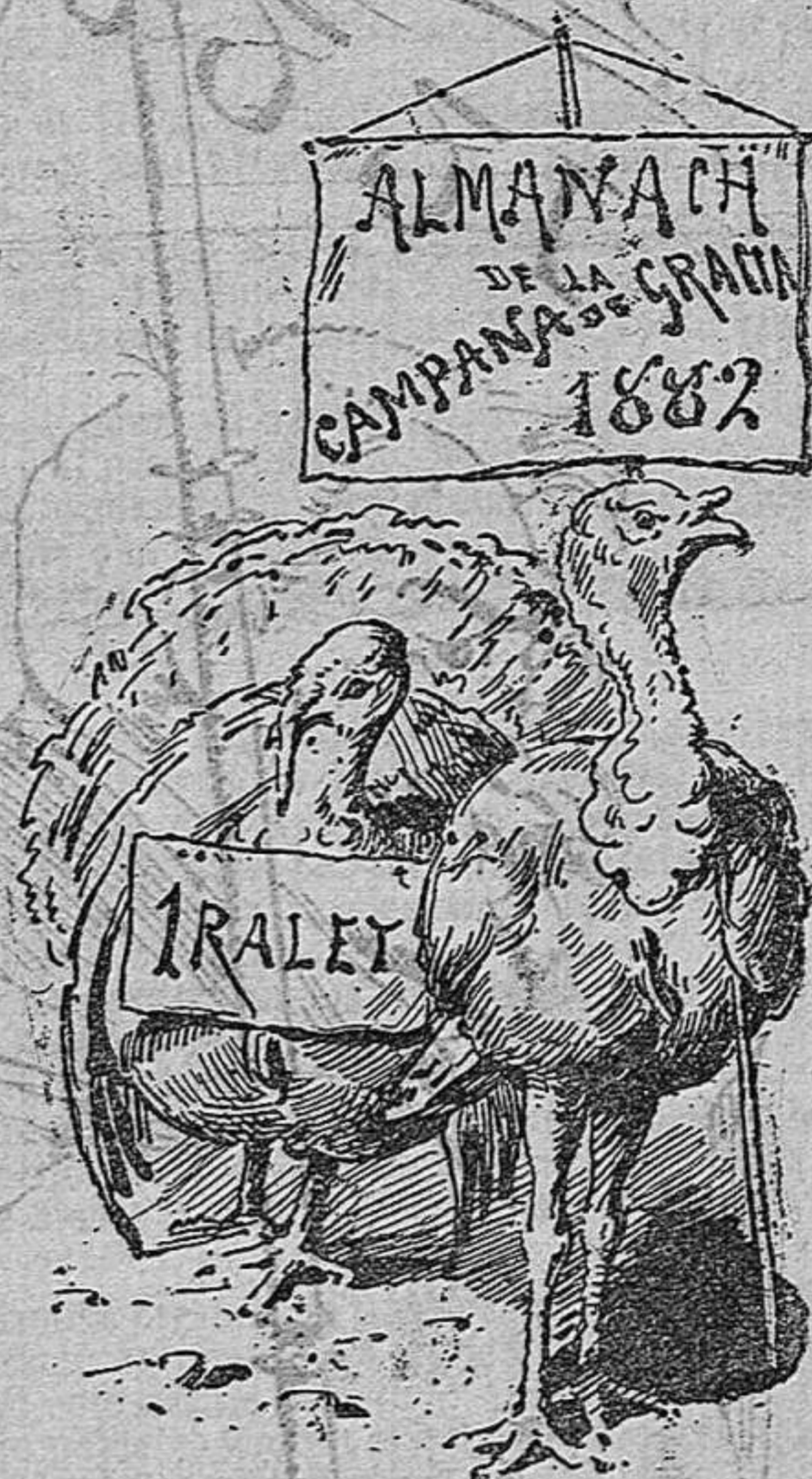
GEROGLIFICH.

×
CON-
cixa
L I casa A
K

AGUILERA.

ANUNCI.

Ja ha sortit l'

Ilustrat per Apeles Mestres y Manel Moliné y escrit per P. K. (J. Roca y Roca) ab l' ajuda y colabració de Esteve Aragó, Rossendo Arús y Arderiu, Eduart Aulés, Joaquim M.ª Bartrina, Dámaso Calvet, Ramon Calvete, Joseph M.ª Codolosa, Baldomero Escudé Vila, Fantástich, Anton Feliu y Codina, Joan Garcia, S. Gomila, C. Gumá, Julio Jener, Llam-brochs, Apeles Mestres, Joan Molas y Casas, F. Nat. Pere Poblador, Un Recoletó, J. Reig y V. J. Riera y Bertran, Delfi Rosella, Conrat Roure, Eudalt Sala, Pau Sala, Un socio del 6, Frederich Soler, Eduart Vidal y Valenciano, Vila del Os, Joan Vilaseca y altres escriptors que no volen ser coneguts y firman ab inicials.

Setze planas, vuit de text y vuit de dibuixos.—Preu un ralet y bon profit.

Advertim als corresponsals que s' está acabant l' edició. Sino s' apressuran a fer pedidos se quedarán a las capsas. Se 'ls fará 'l desquento de costum.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23

Poch á poch se vá lluny.